BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 56-lea
8 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Nr. 78 Marți 21 Martie 1939
8 Pagini P.

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120. 288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE IN ȚARĂ pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei ILUSTR. ROMÂNĂ și UNIV.-SPORT câte 500 lei

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

INDRUMAREA ABSOLVENȚILOR RURALI

Pe temeiul unor cifre statistice de curând date publicității, arătam într'un articol precedent cât de neinsemnat este la noi procentul absolvenților școlilor primare rurale, cari își continuă studiile la școli secundare, fie teoretice, fie profesionale, agricole, etc. Numărul acestora reprezintă abia 4,7% din totalul absolvenților pe țară ai școlilor noastre primare rurale.

Dar problema are și altă latură, tot atât de interesantă pe cât de îngrijorătoare. Și anume: modul cum este repartizat procentul ruralilor pe diversele ramuri ale învățământului scundar.

Această distribuție este ea însăși defectuoasă și necorespunzătoare funcțiunii organice naturale pe care elementul rural trebue s'o îndeplinească în ordinea socială și economică a statului român. Intr'adevăr, din acel procent de 4.7% al absolvenților de școli primare rurale, cari merg mai departe la învățătură, 2.2% se îndreaptă spre învățământul teoretic (gimnazii și licee). 1% spre școlile normale, 0,5% spre școlile de meserii, 0,3% spre școlile comerciale, 0,2% spre seminarii, 0,2% spre școlile profesionale 0,2% spre școlile de agricultură și 1% spre liceele militare.

Cu alte cuvinte, la licee și gimnazii merg de 11 ori mai mulți copii de plugari decât la școlile de agricultură și cele profesionale; de peste 7 ori mai mulți decât la școlile de comerț și aproape de 4½ ori mai mulți decât la școlile de meserii. Ceeace deasemeni, nu este în proporție logică și practică cu nevoile și interesele de stat pe care categoriile sociale respective le reprezintă în societatea noastră. Căci e mai firesc, desigur, ca învățământul agricol să fie frecventat în special de feciorii de plugari, legați de brazdă, de rosturile și nevoile ei, decât de fiii orășenilor, precum iarăși, firesc este, ca și pentru celelalte ramuri de învățământ, ordinea de preferință să înceapă cu ramurile învățământului practic și profesional și să se încheie— numai pentru cei excepțional înzestrați — cu ramurile învățământului teoretic.

Iată un sector important de observație și de inițiativă, spre care se cere îndrumată politica noastră școlară în viitor, îndrumare care interesează foarte deaproape viitorul țării noastre și desvoltarea armonioasă a energiilor ei tinere.

Să se acorde, deci, toate înlesnirile cu putință pentru deschiderea drumului spre școlile secundare tuturor elementelor destoinice pe care le dau școlile primare dela țară, veghind ca ordinea de preferință schițată mai sus, în ce privește distribuția pe ramuri de învățământ practic și teoretic să fie păstrată. Să se înmulțească numărul burselor și internatelor pentru fiii de țărani merituoși, să li se acorde scutiri de taxe, uniforme și încălțăminte gratuite sau cu reduceri simțitoare, iar după luarea diplomelor, să li se înlesnească plasamentul sau, respectiv, înjghebarea unei exploatări agricole sau exercitarea comerțului ori meșteșugului pentru care au fost pregătiți.

Fără coordonarea măsurilor pe care le luăm și fără a pune mai greutatea cuvenită pe elementul practic ce trebue să stea la temelia lor, nu vom culege roadele cuvenite.

Sfârșitul politicii de împăciuire engleze

de I. LUGOSIANU

Acum zece zile eram la Londra, unde căutam să văd, în perspectiva politicii britanice, afacerile continentului. Un optimism general domina în uriașa metropolă a Imperiului. De câteva săptămâni bursa era plină de voioiciune. Nu exista nici în cercurile politice, nici în City nici cea mai ușoară bănuială despre acțiunea fulgerătoare, care trebuia să hotărască în câteva zile soarta Ceho-Slovaciei și criza din Slovacia, care a fost primul act al dramei, erà socotită ca o chestie locală, peste care se va trece repede la ordinea zilei. După Muenchen, temerea reală erà că viitorul conflict va avea drept teatru apusul sau Mediterana. Infrângerea republicanilor în Spania și recunoașterea guvernului naționalist la Paris și la Londra potolise această temere și deschisese un credit nou politicii de împăciuire a d-lui Chamberlain, consacrată de două ori în cursul unui an: întâia oară prin acordul din 16 Aprilie 1938 cu Italia ; a doua oară, prin acordul dela Muenchen, aspru criticat în foarte multe cercuri engleze, dar aprobat de marea majoritate a opiniei publice, în credința că el însemna sfârșitul unei epoci de cuceriri teritoriale și începutul unei ere de colaborare europeană și de rezolvare pașnică a neînțelegerilor internaționale prin metoda consultărilor directe între Marile Puteri interesate.

Inarmările britanice aduceau o puternică și nouă contribuție acestui optimism. 165 de vase de război noi sunt în șantierele de construcții navale. Ministrul aerului a anunțat la Camera Comunelor că numai pentru anul viitor budgetul de cheltueli al aviației se va ridica la 205 miliarde de lire sterling, adică mai mult de cât toate sumele consacrate aviației, timp de patru ani, în vremea războiului mondial. Potențialul englez al fabricației de avioane a fost ridicat la 800 de aparate pe lună. Ministrul de război a anunțat de curând în Camera Comunelor că 12 divizii pot fi trimise fără întârziere pe continent în caz de conflict și că a luat măsuri pentru sporirea armatelor coloniale cu rezerve locale. O sistematică și uriașă organizare a apărării pasive micșora în fine pentru Londonezi primejdia agresiunilor aeriene— visul urît al anilor din urmă— căci progresele aviației au scos Insulele Britanice din splendida lor izolare insulară de odinioară.

Inarmările dedeau astfel Marei Britanii un sentiment de siguranță, dar ele nu erau considerate de cât ca o primă de asigurare gigantică plătită pentru menținerea păcii. Politica britanică rămânea pacifică și strict defensivă.

Pe terenul diplomatic, acțiunea de înarmare erà întregită cu o cooperare politică, financiară și militară din ce în ce mai strânsă cu Franța.

Solidaritatea cu Statele Unite era unul din elementele esențiale ale politicii de siguranță imperială. Cercurile politice britanice păreau încredințate că în scurtă vreme legea neutralității americane va fi abrogată sau cel puțin modificată în sensul că orice furnituri de material de război în numerar vor fi licite. Ele se bizuiau pe cooperarea economică totală a Statelor-Unite în caz de conflict și nu excludeau nici eventualitatea unei colaborări armate într'un timp apropiat. „Nu suntem încă în 1918, dar am ajuns la începutul lui 1917" mi se spunea spre a concretiza această situație.

Apropierea de U.R.S.S. părea și ea să intre în vederile politicii britanice. Prezența d-lui Neville Chamberlain și a Lordului Halifax la o recepție a ambasadei sovietice a făcut să curgă multă cerneală pe cilindrele rotativelor londoneze. Inițiativa guvernului englez de a trimite la Moscova pe secretarul de Stat al comerțului extern, d. Hudson, în vederea unei conlucrări comerciale mai active erà în general considerată ca un preludiu al unei apropieri politice cu Moscova.

In afară de acest aspect al precauțiilor militare și diplomatice, politica d-lui Chamberlain mai avea însă și o înfățișare pozitivă, pe care cabinetul din Londra și opinia publică puneau mare temeiu. D. Hudson trebuia să meargă la sfârșitul lui Martie la Berlin spre a pune bazele unei largi politici de colaborare comercială cu Germania, fie spre a face Reichul să intre din nou în circuitul economic mondial, fie cel puțin spre a încheia un armistițiu economic, printr'o înțelegere asupra repartiției debușeurilor. Un acord înfăptuit cu privire la cărbune deschidea perspective favorabile și pentru alte materii prime.

O bună parte de bănuială și scepticism intra însă pentru mulți în această euforie generală și credința că un adevărat guvern național este o necesitate absolută câștiga din ce în ce mai mulți partizani. In general însă perspectiva luminoasă a păcii erà cu mult mai largă de cât umbra războiului posibil.

Dispariția Ceho-Slovaciei de pe harta Europei s'a înfăptuit mai înnainte ca telegramele agenților de presă să fie publicate în ziarele din Londra și ca rapoartele diplomaților din Europa răsăriteană să ajungă la destinație. După primele momente de confusie, în care s'au căutat explicații juridice pentru o pasivitate fatală în urma politicii făcute în anii din urmă, ea a produs o reacțiune, care nu poate fi judecată decât dacă măsurăm înălțimea iluziilor și speranțelor, care au precedat-o. Intreaga temelie a politicii de împăciuire se prăbușia. Acordul de la Muenchen era nimicit. Metoda consultărilor directe se dovedia o ilusie. Un an fusese pierdut zadarnic în căutarea unei păci de colaborare.

Un bun cunoscător al politicii și al psihologiei engleze, îmi spunea nu de mult, vorbind despre politica de conciliere a d-lui Chamberlain : „Imperiul britanic a fost făcut fără prudență. Dacă ceva îl va pierde vreodată va fi excesul de prudență." Aceste cuvinte cuprind în ele toată amara filosofie a unui an de politică externă de conciliere, terminată cu discursul de la Birmingham.

Discursul de Vineri al d-lui Chamberlain dă într'adevăr toată măsura reacțiunii britanice. Sub calmul aparent al frazelor se ascunde o teribilă dezamăgire și o îndârjire tăcută. D. Chamberlain declară că împărtășește decepția și indignarea adversarilor acordului de la Muenchen. D-sa n'a fost consultat, când d. Hitler a considerat necesar să distrugă acest acord. Asigurările ce i-au fost date n'au fost respectate. D-sa nu mai poate avea încredere în alte asigurări. Primul ministru britanic își pune întrebarea dacă evenimentele acestei săptămâni sunt sfârșitul unei vechi aventuri sau începutul alteia noi. D. Chamberlain ar fi dispus să facă orice sacrificii pentru pace, dar nu pe acela

(Continuare in pag. 2-a)

DERAIEREA IN FRANȚA A EXPRESULUI BARCELONA

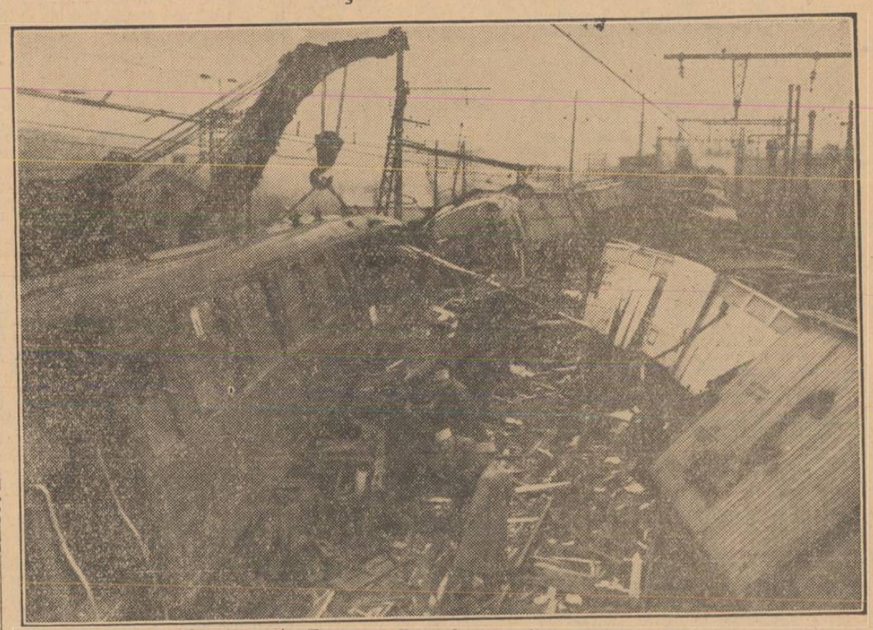

Am relatat că zilele trecute Expresul Barcelona a tamponat un tren de marfă lângă Chateauroux (Franța). De sub dărâmături au fost scoși 19 morți și 30 de răniți.

Prin Moravia, spre Berlin

Prin telefon, dela trimisul nostru special

Berlin, 18 Martie. — *In decurs de o săptămână, harta Europei a suferit o nouă ajustare și paralelogramul de forțe al continentului a fost sensibil modificat, în favoarea Germaniei Mari.*

Decând mă mișc în atmosfera aceasta aproape ermetică de exaltare imperialistă, înțeleg și mai bine procesul psihologic al Germaniei noui. Exploziile la care asistăm astăzi, sunt foarte explicabile. Ele sunt o stare de conștiință colectivă a unei națiuni, căreia i s'a vorbit veacuri întregi de misiunea ei salvatoare în lume.

Sunt acum în trenul care mă duce dela Viena spre Berlin și care poartă un nume simbolic, luat din istoria pangermanismului: Mitropazug. Gonim peste largul alb al platoului morav. Am lăsat în urmă, fără nicio formalitate Lundesburg-ul, oraș de graniță, care despărțea până acum un an Austria de Cehoslovacia și până acum câtăva vreme Germania Mare de mica republică a d-rului Hacha.

Tunurile anti-aeriene din jurul gării de frontieră sunt păzite de soldați din flotila de luptă a corpului de armată dela Viena.

Pe șoseaua care șerpuește paralel cu linia ferată, mărșăluesc încă coloane de infanterie, împestrițate cu automobile blindate, cu tancuri și divizioane de cavalerie. Cunosc foarte bine căștile acestea severe ale ulanilor și uniformele gris cu mantăi lungi și cisme largi ale soldaților cari merg cu capul în piept, sub biciuirea de ghiață a crivățului, le cunosc din iarna anului 1917. Oriunde este o potecă sau un drum, ele apar în șiruri compacte și se mișcă în cadență, ca niște perii vii, ca niște păduri luate din mitologia wotanică.

Satele cehe, cu casele lor lungi ca pătulele, îngropate pe sfert în zăpadă, par pustii. Nu se vede niciun om pe uliță. Trec tancuri trec motocicliști, trec tunurile pe afete motorizate, trec mereu spre inima Moraviei către Karlovitz, la frontiera polonă. Sunt desigur efectivele de întărire a primelor pânze de forțe, cari la ora aceasta acopăr întreaga Boemie și Moravie, dela Plsen la Morawska Ostrava. Alte coloane motorizate se mișcă în direcția Pardubitz, spre Praga.

De ieri d. a., capitala Boemiei și a fostei republici, cu care nu se mai poate comunica acum, este a doua reședință politică a Führerului Adolf Hitler, care a venit dela Berlin să-și felicite generalii, în vechiul Burg, unde a visat Frederic Barbă Roșie, imperiul mistic al Germaniei universale și unde au stat în jilțuri împărătești, acum o mie și mai bine de ani, Carol și Otto cel Mare, Imperator Augustul „Moștenitorul Cezarilor romani"

Puternic și norocos, ca și înaintașii săi feudali, d. Adolf Hitler a apărut în Praga el însuș ca un Cezar neîncoronat, cu misiunea istorică de a restaura sfântul imperiu roman de națiune germană neseparat și aproape în granițele sale din veacul al IX-lea, ce se întindeau din malul Mării Nordului peste Boemia și Moravia, până în jos, spre Adriatica, și spre răsărit, până dincolo, către stepa Rusiei.

In timp ce d-rul Hacha și Chvalkowski se întorceau dela Berlin, acum escortați de doi ofițeri germani, Adolf Hitler apare alaltăeri la Praga și apoi la Brünn și la Viena cu o aureolă mitică de erou legendar, pe care îl căutau ochii fascinați, a 80 milioane de supuși și îl cântă orgoliul unui neam care, de aproape o săptămână, e într'un continuu delir de fericire, dela un capăt la celalt al pământului teuton.

Praga, ca și întreg teritoriul moravo-boem și slovac este astăzi în stăpânirea completă a Oberkomandaturei germane. Trupele de poliție, de sub comanda lui Himler, au luat în primire întreaga administrație de stat. Teritoriul fostei republici democrate a fost pus imediat sub controlul autorității protectoare a Reichului. S'au luat măsuri ca nimeni să nu poată trece frontiera fără autorizație specială; soldații și ofițerii nefericitei armate ceho-slovace au fost consemnați în cazărmi, până la noui ordine și dezarmați; fabricile au fost obligate să continue lucrul normal; pancarte și ordonanțe militare atrag atenția să muncească în ordine și liniște; drapelul cehoslovac a fost interzis; în schimb, în locul acestuia, fiecare provincie a primit permisiunea să arboreze alături de steagul Reichului protector, culorile sale istorice.

Suntem la Prerau, apoi la Morawska Ostrava, în Nordul Moraviei. Aci întâlnim ultimele coloane de cavalerie și trecem în regiunea sudetă, apoi în plin teritoriu german, unde nu mai se vede nicio uniformă, dar flutură în schimb mii și mii de steaguri roșii, cu zvastica, sub cerul întunecat și încovoiat, peste zări, ca o imensă cască de ulan.

La Breslau ne încrucișem cu trenuri care transportă batalioane de asalt spre regiunile ocupate, spre a completa personalul de ordine și a supraveghea bunul mers al serviciului vechei administrații. Suim pe malul sterp al Oderului, unde trupele Reichswehrului se zoresc, mărșăluind de zor spre periferiile țării.

La Frankfurt am Oder, odată cu specialitățile gastronomice ale regiunii, primim și vești noui de la un ofițer aviator, care ne aduce știrile în compartiment. Fuehrerul, care a proclamat protectoratul german asupra fostei republici democratice a lui Eduard Beneș, a pornit deia Viena în marș triumf, înapoi spre Berlin; trupele maghiare au fost primite cu entuziasm de granicerii poloni, la granița dintre Ucraina și Polonia; Volovșin, după ce a cerut protectoratul României, s'a refugiat pe teritoriul Ardealului, de unde apoi a plecat spre Belgrad. Guvernul român privește cu calm situația.

In acest târziu de noapte berlineză, radio anunță pacificarea Europei centrale, care a fost luată — cum spune speackerul — sub scutul ocrotitor al puternicei armate imperiale. Afară, pe Unter den Linden, răsună cântecul soldaților cari coboară: „Deutschland, Deutschland, Ueberalles".

Ninge. Dar la Berlin, ca la Bratislava, la Praga și la Viena sau Brünn, nici ninsoarea, nici frigul, nimic nu poate domoli entuziasmul german pentru îzbândirea visului milenar al rasei.

AL GREGORIAN

SCRISORI DIN PARIS

Un mare proces la Versailles

Chestiunea președinției republicii

de RENE SAIVE

Paris, Martie

Desbaterile primelor zile ale procesului Weidmann, cunoscutul asasin german, au făcut o puternică concurență în coloanele ziarelor parisiene evenimentelor politicii internaționale.

Versailles, oraș celebru mai ales prin palatul său și amintirea Regelui-Soare, pare predestinat marilor afaceri judiciare.

In adevăr, acum 18 ani, tot la Versailles, s'a judecat acela care va figura, poate, ca cel mai odios criminal al secolului: faimosul Landru.

Weidmann, firește, nu are, — dacă ne putem exprima astfel, — calitățile lui Landru. Este chiar mai puțin iscusit, mai puțin misterios decât înaintașul său. Procesul lui va fi „mare", dar mare numai prin durată, căci susține cu greu comparația cu acela al enigmaticului Barbă - Albastră, care și-a dus în mormânt taina. Și ce mai taină! Dispariția a 11 persoane — zece femei și un tânăr, pe cari i-a dus în vilele lui dela Poissy și Gambais.

Nu se va ști niciodată ce au devenit femeile pe cari le-a cap-

tivat uimitoarea privire a lui Landru. In vreme ce în cazul Weidmann, nu mai rămâne de judecat decât partea de răspunderi între șeful bandei și cei trei complici ai săi.

*

Cazul Weidmann pasionează publicul lumii întregi, exceptând pe acela din Versailles. Poți merge în orice cafenea din Versailles, fără a auzi vreodată pe consumatori rostind numele ucigașului dela „Voulzie".

In trenurile dela periferie, în autobuze, în tramvaie, aceeaș indiferență. Absența misterului micșorând interesul desbaterilor, crașul nu va avea de pe urma procesului profitul scontat de hotelieri și de restauratori.

Desigur, diferiți ziariști străini, — câțiva ziariști din provincie, și tot astfel câtiva ziariști parisieni, — au reținut camere în hoteluri ca să evite obositoarea navetă Paris-Versailles, dar aceasta nu reprezintă un oflux al

(Continuare in pag. 2-a)

O UITARE PREA LUNGĂ

de MIHAIL MORA

Piesele originale, reprezentate pe scena teatrului Național din București, începând cu stagiunea 1877—1878, se ridică la un număr mai mare decât s'ar crede.

Unii autori dramatici au urmărit scoaterea în relief a unor figuri și evenimente istorice; alții au satirizat moravuri din deosebite epoci; conflicte de conștiință și de suflet, caractere sintetice sau analitice, formează subiectele celor mai mulți.

Desigur că autorii și lucrările lor n'au beneficiat de situațiuni egale. A fost o vreme îndelungată, când și lucrările de mare valoare aveau reprezentații puține. Numărul spectatorilor redus; sforțările direcțiunilor și ale artiștilor, mulți dintrei ei neegalați de urmași, zadarnice.

Cu timpul, gustul de teatru s'a desvoltat, preferințele pentru operele originale au sporit, cinematograful, în care se prevedea un rival nimicitor, s'a dovedit un stimulent, creșterea subvențiilor și încasărilor a înlesnit inscenări tot mai fastuoase și mai atrăgătoare, teatrul Național, ori unde există, a devenit una dintre cele mai însemnate funcțiuni culturale și sociale.

In fresca autorilor dramatici mai vechi găsim: Vârful cu Dor, Marioara, Meșterul Manole, de Carmen Sylva (cele două din urmă jucate și la Burgtheater din Viena, cu Agatha Bârsescu, socotită atunci ca una dintre cele mai valoroase artiste ale teatrului german); Simziana și Pepelea, Lipitorile Satelor, de V. Alecsandri; Vornicul Bucioc, Banul Mărăcine, Curtea lui Neagoe Vodă, de V. A. Urechiă; Curcanii, Cămătarul, Copila din Flori, de Grigore Ventura (în cea din urmă a debutat Marioara Ventura); Visul Dochiei (în colaborare cu Frederic Damé, profesor de limba franceză la liceul Lazăr); Pribeagul, Pe malul gârlei (în care a debutat Agatha Bârsescu) de D. Ollănescu Ascanio; Femeia, de Hașdeu; Saul, de Al. Macedonski; Moartea lui Brâncoveanu, de Antonin Rocque, profesor de limba franceză la liceul Sf. Sava, (în care a făcut primii pași pe scenă elevul Toni Bulandra, a cărui voce și a cărui ținută le-am subliniat atunci în cronica teatrală din ziarul „Acțiunea"); Flori de piatră, Lăcrămioarele, Șburătorul, Spre ideal, de M. Polizu-Micșunești; Pygmalion, Amilcar Barca, de Bengescu-Dabija; Mort fără lumânare, Asan (în colaborare cu Mircea Demetriade), de Ion Bacalbașa ;Hatmanul Baltag, Amor viclean, de Iacob Negruzzi; Crai de ghindă, Șearpele Casei. Peneș Curcanul, Ori-cum, (în colaborare cu Dutescu-Dutu), Traian și Angrada (în colaborare cu Gr. Ventura), de V. Leonescu; Casta-Diva (în care a debutat Marioara Voiculescu); Jucătorii de cărți, Supremа forță, de Haralamb G. Lecca; Domnița Olena, de Cosmovici; Făclia de Paște, de Ana Ciupagea; Tudorache Sucitul (în colaborare cu Marinescu), de V. Toneanu; Mama și Jertfa, de I. Miclescu; Sanda, de Al. Florescu; Săptămâna Luminată, de M. Săulescu; Romeo și Julieta la Mizil, Săracul Dumitrescu, de George Ranetti.

Dela cei decedați mai de curând, avem: Floarea Soarelui, de Regina Maria; Domnul Notar, Meșterul Manole, de Octavian Goga; Poezia Depărtării, Voichița, Lumină Nouă, O amică, de Duiliu Zamfirescu; Chemarea codrului, Dolorosa, Tot înainte, de G. Diamandi; Pui de cuc, Bimbașa Sava, de Ion Peretz; Jocul apelor, Pierde-Vară, Striana, de Alfred Mosoiu; Cometa, Carmen Saeculare , de D. Anghel și St. O. Iosif; Nevasta lui Cercelus, Funcționarul dela Domenii, de P. Locusteanu; Fiul ei (în colaborare cu Al. Simionescu), Lacrimi luminoase, Actrița, A cui e vina, de Emil Nicolau; Păianjenul, Bunicul, Omul de zăpadă, Când ochii plâng, de A. Herz; Maica cea tânără, de Emil Isac; Pavilionul cu umbre, de Gib Mihăescu; Valurile iubirei, de Maria Rosetti; Pățania lui Burăh, de Romulus Voinescu; Fără reazăm, de Igena Floru; Cărarea, Iubirea de Paul Prodan; Bujorești, de Caton Teodorian.

Printre piesele autorilor în viață, cari n'au mai fost repre-

(Continuare in pag. 2-a)

Dela manevrele americane

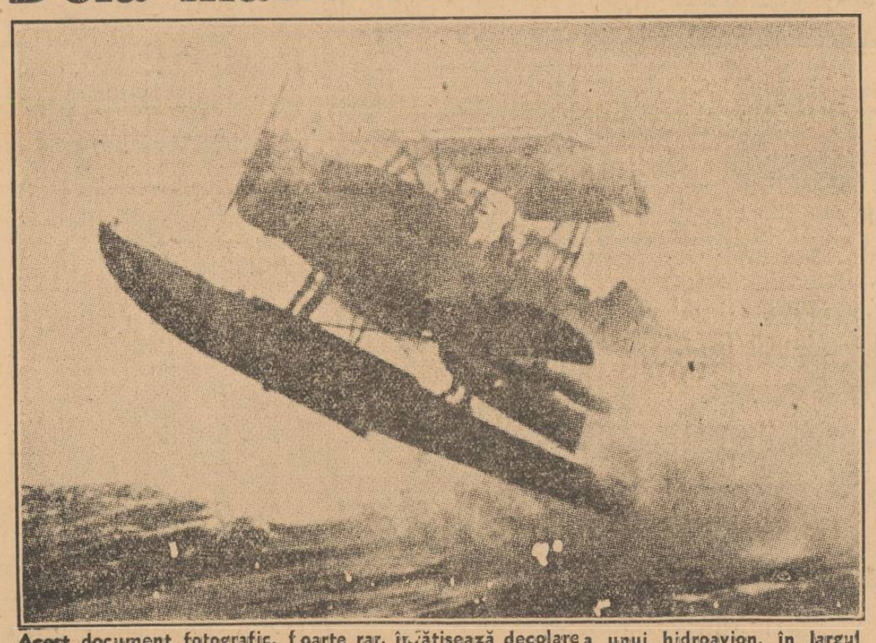

Acest document fotografic, foarte rar, înfățișează decolarea unui hidroavion, în largul mării, cu ocazia manevrelor americane pentru apărarea coastelor

Avion prăbușit

Londra, 18 (Rador). — **Un avion s'a prăbușit la Campsie Hill în apropiere de Glasgow.**

Cei patru ocupanți ai aparatului au murit în acest accident.

——xXO■OXx——

Un nou succes

al maestrului George Georgescu la Varșovia

Varșovia, 18 (Rador). — Filarmonica din Varșovia a dat aseară un concert dirijat de maestrul George Georgescu. In program, Beethowen, Brahms și Respighi. La pian, d-na Franco Ellegaard.

Maestrul Georgescu a înregistrat încă un mare succes la Varșovia, unde se bucură de admirația și simpatia tuturor iubitorilor de muzică aleasă. El a fost ovaționat prelung de publicul numeros și select.

——xXO●OXx——

Ministrul britanic Hudson a plecat la Varșovia

Londra, 18 (Rador). — *D. Hudson, ministrul comerțului extern, a părăsit, azi, Londra plecând spre Varșovia, de unde își va continua călătoria în diferite capitale europene.*

Inainte de a părăsi capitala, d. Hudson a declarat că evenimentele politice din ultimele zile tind să monopolizeze întregul interes, totuși, „comerțul trebue să continue" ca și speranțele că pacea va putea fi salvată.

D-sa a adăugat că nu poate prezice desfășurarea pe care o vor lua conversațiile ce le va avea în diferite țări.

Agenția „Reuter" subliniază că la plecarea d-lui Hudson, care trebue să viziteze și Moscova, era de față și d. Maisky, ambasadorul Sovietelor la Londra.

NOTE

MERSI!..

De o bună bucată de timp, tot amânăm implinirea unei obligații care se poate numi de bunăcuviință...

Abordând, altădată, în această rubrică, un subiect tare îngrat și mai ales foarte demodat, (vorbeam, inchipuiți-vă, despre milă și despre respectul datorit suferinții altuia), făceam toate îndoielile asupra folosului scrisului meseriei noastre. Cu destulă tristețe, ne arătam convingerea că un articol de ziar, oricât de bine și de cu inimă scris, e ursit să trăiască doar răstimpul dintre un răsărit și un apus de soare,. Il citește omul, dacă apucă să-l citească, zice uneori bravo, (alteori zice și altfel) și gata !...

Iată însă că o serie de fapte concrete ne dovedesc că, cel puțin în parte, ne-am înșelat. Oamenii citesc uneori cu un real interes, și atențiunea lor se manifestă într'un chip care desminte scepticismul nostru... Este mângâietor să constatăm că mulți dintre noi cei ce zilnic vorbim cu marele public avem, în colțuri de țară, calde și statornice prietenii.

Scrisul în ziar nu este totdeauna zadarnic, și avem dovezi că gândurile nu trec fără să lase urme. Ziarul nostru a publicat nu de mult fotografia unui sărman gospodar cu opt copii și-al noulea pe drum, întrebând dacă e cineva care-ar vrea să-i ajute. Răspunsul a fost prompt : 12.000 lei trimiși numeroasei familii, și asigurarea unei rente lunare de 3.000 lei, din partea unei persoane de inimă pe care cel ce a scris apelul n'a văzut-o niciodată.

Se numește aceasta că scrisul în ziar n'are nicio urmare ? Persoane necunoscute ne urmăresc, adeseori, de departe, sprijinind și încurajând strădania noastră.

Drept este că uneori se găsește și câte un „binevoitor", care ia o hârtie și-un plic și dându-și peniță peste cap, te tăvălește, bineînțeles la adăpostul anonimatului...

Noi, însă, cari știm de mult că un lucru bine și cinstit făcut nici zeii nu-l pot dărâma, le spunem și celor dintâi și celui din urmă : „Mersi !". *M. Negru*